

paa Kontoret, ihjel, en Skriver, som kun har 1,200 Kr. i Løn, saa faar han ingen Erstatning. Altsaa den samme Ulykke i den samme Fabrik rammer Arbejderne ganske forskelligt. I § 2 ere altsaa Pengene lagte til Grund, men ikke desto mindre skal en ulønnet Lærling eller Medhjælper i den teknisk-mekaniske Del af Virksomheden have Erstatning, uanset hvorledes han er stillet i økonomisk Henseende. Det kan jo hænde, at Lærlinge paa Fabrikker kunne være Børn af meget velhavende Forældre og aldeles ikke trænge til Erstatning, men de ville efter Lovforslaget faa den ganske uanset deres økonomiske Forhold. Jeg skal ikke dvæle meget ved Slutningen af § 4, der taler om Lokomobiler; det er omtalt af forskellige andre. § 4 nævner jo forskellige Virksomheder og Arbejder, der falde ind under Loven. Her er ogsaa et ganske urimeligt Forhold, som er omtalt saa tit, at jeg heller ikke behøver at dvæle derved, nemlig at Beboelseshuse og Økonomibygninger med ikke ud over 1 Etage og Tagkvist undtages. Jeg tillader mig dog at spørge om; hvorledes det vil gaa med et Hus, som er bygget op ad en Bakke, og som paa den ene Side har 2 Etager og paa den anden 1; det er et Spørgsmaal, der ogsaa kom frem i det andet Ting. Naar der staar en Murer oppe paa Taget af det Hus, saa gælder det for ham om at falde ned til den rette Side. Falder han ned til den Side, hvor der kun er 1 Etage, saa faar han ingen Erstatning, men falder han ned til den Side, hvor der er 2 Etager, saa faar han Erstatning. Saa staar der ligeledes, at Bygningsarbejde til Vedligeholdelse eller Udbedring, naar det udføres indvendigt, uden Benyttelse af Stillaads, kommer ikke ind under Loven. Det er allerede omtalt, hvor urimeligt det er. Hvorledes vil man bære sig ad, naar en Mand staar i en Vindueskarm og maler Vinduer, han staar saa inde i Huset, men hvis han nu er uheldig og falder ud af Vinduet, faar han saa Erstatning? Af den Slags kan der fremhæves en Masse Ting helt igennem. Jeg skal saaledes nævne, at Ladning og Losning af Varer samt Arbejde ved Pakhuse gaa ind under Loven. Kommer nogen til Skade derved, faar han Erstatning. Men naar man nu ser, hvorledes det stiller sig i Praksis, f. Eks. hos en Købmand i en Provinsby, der har faste Arbejdere, som alle arbejder dels i Magasinet og dels andre Steder, saa vil altsaa en saadan Arbejder, naar han kommer til Skade i Pakhuset, faa Erstatning, men hvis han kommer til Skade, mens han ar-

bejder i Kælderen, faar han ingen Erstatning. Paa mange Tider af Dagen er han assureret, paa andre ikke. Hvis han bærer en Sæk ud paa en Vogn og kommer til Skade derved, faar han ingen Erstatning, men har han baaret den op paa et Pakhus, saa faar han Erstatning. Bestemmelsen angaaende Vind- og Vandmøller, der skulle drives som selvstændig Næringsvej, forekommer mig ganske umulig. Naar en Mand kommer til Skade i en Mølle, kan det for ham være ligegyldigt, enten Møllen har været drevet som selvstændig Næringsvej eller ej, han kommer lige godt til Skade, lige meget ud af sin Næringsvej. Ogsaa Bestemmelsen om Kraftmaskiner er ganske urimelig. Her er Dampmaskinerne lagt til Grund; men naar en Mand kommer til Skade i en Tærskemaskine, kan det være ham ligegyldigt, om den har været trukket af et Lokomobil eller af Heste, det er lige sørgeligt for den Mand, der kommer til Skade. I Slutningen af Paragraffen staar der, at „i enhver Virksomhed, der hører ind under denne Lov, skal Angivelse være opslaaet paa et for Arbejderne tilgængeligt Sted“. Det er en lille Ting; men jeg vil dog bemærke, at det har sine store Vanskeligheder f. Eks. ved Skorstensfejning. Er det der Mening, at det skal slaas op paa Skorstenen, eller hvor skal det være? Ligeledes kan man sige, at ved Brøndgravning og forskellige andre Ting er det lidt vanskeligt at afgøre, hvor Opslaget skal sidde.

Gaar man over til at se paa de Erstatninger, som udbetales Folk i Ulykkestilfælde, forekommer det mig, at der her er lige saa store Urimeligheder. Naar Ulykkestilfældet har medført blivende Invaliditet, faar den tilskadedekomne en Pengesum, men denne Pengesum er større end den, han faar, hvis han gaar hen og dør. Det synes jeg er ganske urimeligt og i Strid med, hvad der ellers finder Sted. Det største Tab, en Mand kan lide, er dog at miste Livet, og altsaa burde han i dette Tilfælde have den største Erstatning. Nu kunde man maaske indvende — og det er ogsaa blevet indvendt — at den, der bliver Invalid, falder sin Familie mere til Byrde end den, der dør, men det er i Virkeligheden ikke Tilfældet. Fuldstændig Invaliditet er jo noget, som forholdsvis sjælden indtræder. Det kan indtræde, naar en Mand mister begge Benene eller Synet, men selv den, der bliver fuldstændig Invalid, er det i Reglen aldrig helt. Mister han Synet, kan han bagefter lære et eller andet Haandværk og maaske tjene lidt